ముఖం అందంగా బాగానే ఉంది. పచ్చని దృఢమైన శరీరం. భారీ విగ్రహం. కళ్ళు కూడా ఏవో దూరతీరాలనున్న అందాల్ని చూస్తున్నట్లు మంచి కాంతితో ఆకర్షణీయంగా ఉంటాయి. అయితే ఏం? బుద్ధ విగ్రహం. తనతోపాటు ప్రొద్దుట పదిన్నర మొదలు సాయంత్రం అయిదువరకు ఆ గదిలో ఒక అందమైన యువతి కూర్చుంటూ ఉంటే ఆమె ఉనికినే పట్టించుకోడు. మరి.

ఆఫీసులో తన సీటులో కూర్చుని, ఆ రోజున టైపు చెయ్యవలసిన కాగితాల్ని మాటవరసకి పరిశీలిస్తూందన్న మాటేకాని, సరళ దృష్టి అంతా

ఎదురుగుండా సీటులో కూర్చుని ఆఫీసు ఫైళ్లలో తలదూర్చి, పొద్దుటి నుంచి కేవలం ఒక జడపదార్థంలా ఉలక్కుండా, పలక్కుండా తన పనేదో తను చేసుకుపోతూన్న గోపాలంమీద ఉంది. ఈ బుద్ధావతారం ఈ సీట్లోకి కొత్తగా మారి రెండు రోజులైంది.

ఇంతక్రితం ఈ అయిదు అంతస్తుల ఆఫీసులోనూ ఏ సెక్షన్‌లో ఉండి వచ్చాడో తెలియదు కాని, ఈ సీట్లోకి మారి తన ఎదురుగుండా వేంచేసిన తరవాత అతని గురించి తెలుసుకో కుండాను, అధమం ఆలోచించకుండాను ఉండలేకపోతోంది.

'పక్కవాళ్లని కొంచెమైనా పలక రించకుండా మరీ యంత్రంలా తల వంచుకొని ఆ వ్రాసుకోవడం ఏమిటి? కర్మ! ఈ యంత్రానికీ నాకూ ఒక గదిలో వచ్చి పడ్డాయి సీట్లు! నోరు విప్పి మాట్లాడడు సరిగదా, ఆ అంద మైన కోలముఖం, ఆ నొక్కునొక్కుల అందమైన జుట్టు కనిపించకుండా మొహానికి ఆ ఫైల్సుకూడా అడ్డం పెట్టుకుంటాడేమిటి? అయ్యో రాత! ఈ మూగ యంత్రంకంటే, ఏం అతిగా వాగినా ఆ వాసే నయం. రోజు కో అరడజను సార్లయినా గుడ్‌మార్నింగ్ కొట్టేవాడు. ఎంత చీదరించుకున్నా చిన్నబుచ్చుకోకుండా ఏవో అర్థంలేని పలకరింపులు పలక రిస్తూ ఉండేవాడు. "కులాసాగా ఉన్నారా" అనీ, "ఫలానా పత్రికలో ఫలానా కథ చదివారా" అనీ, "ఏం, ఈ వేళ అలా ఉన్నారు? మీ అందమైన ముఖానికి ఆ బొట్టుబుడిపాటు ఏమీ బాగాలేదు సుమండీ" అనీ—ఇలా ఏవో అంటూనే ఉండేవాడు. తన చుట్టూ ఓ గ్రహం తిరుగుతూందని లోపల ఆనందంగా ఉన్నా, మరీ ఆ వాసు చేసే చేష్టలు చూస్తుంటే అసహ్యం వేసేది. చిన్నప్పుడు కాలేజీలో చేరిన రోజు లగాయతు, ఈ ఆఫీసులో మొట్టమొదటిసారిగా ప్రవేశించి పనిచేస్తూన్న ఈ రోజుదాకా తన చుట్టూ ఏవో ఒకటో, రెండో గ్రహాలు తిరుగుతూ ఉండడం, వాళ్ల గొడవ పట్టించుకో కుండా తను నిర్లిప్తంగా ఉంటూ ఉండ డం అలవాటు. ఎప్పుడూ ఒకళ్లు తన గురించి ఆలోచించడమే కాని, తను ఒకళ్ల గురించి ఆలోచించి ఎరగదు.

'అటువంటిది, ఈ అందమైన బుద్ధవిగ్రహం ఈ గదిలోకి వచ్చి ఎదురుగుండా ఉన్న సీటుని ఆక్రమించు కొన్నది లగాయతు ఆలోచనలన్నీ ఏకమై అటే పరుగెడుతున్నాయి. మొహం అందంగా బాగానే ఉంది. పచ్చని దృఢమైన శరీరం. భారీ విగ్రహం! కళ్లుకూడా ఏవో దూరతీరాలనున్న అందాల్ని చూస్తున్నట్లు సుంచికాంతితో ఆకర్షణీయంగా ఉంటాయి.

'అబ్బ! ఇంత అందమైన యువకుడు తనతో కలిసి పొద్దున్న పదిన్నర మొదలు సాయంత్రం అయిదింటిదాకా ఈ గదిలో కూర్చుంటూంటే, అతనితో మాట్లాడకుండా ఎలా ఊరుకోవడం! అందుకే ఒకటి, రెండు సార్లు కావాలని పలకరించి చూసింది సరళ — "ఇలా చూడండి, మిస్టర్. ఈ కాగితానికి ఎవర ట్రూ కాపీ లని కొట్టాలా? దీనికి కాపీ కావాలా, అక్కర్లేదా? ఈ కాగితం ఈవేళ అర్జెంట్ అంటారా?" అంటూ. తను అడిగిన వాటి కన్నిటికీ అతను అవును, కాదు అంటూ ముక్తసరి సమాధానాలు చెప్ప డం, తను మరీ ఇబ్బంది అయిన ప్రశ్న అడిగితే, సన్నగా నవ్వి ఊరుకోవడం- ఇంతకుమించి అతను చొరవ తీసుకుని మరికొంతసేపు మాట్లాడడం లేదు.

'సంభాషణలని అంత నిర్దయగా అతను తుంచేస్తూంటే, తనకి బలే కోపంరాసాగింది. "ఊఁ, "ఆఁ"అంటూ ఏమి టా హొయలు! తనే అందమైన వాడినని గర్వం కాబోలు! ఎంత అందం ఉంటేమాత్రం అంత చేటు గర్వమా?'

సరళ తనలో తను నవ్వుకుంది. 'పాపం, అతనికి గర్వం ఏమిటి? మొహం చూస్తే అలా అనిపించడం లేదు. మరి గర్వం కాకపోతే సరిగ్గా మాట్లాడ డేం? అధమం ఇటు తిరిగి చూడడేం?' కొద్దిగా దగ్గి గొంతు సవరించుకుని, గాజులు కదిపి గంగలుమనిపించి చూసింది. 'ఉహుఁ! ఆ ప్రవరాఖ్యుడి కేం వినిపించ లేదు. బహుశా స్త్రీని కన్నెత్తి చూడ నని శపథం చేశాడేమో! లేదా ఏ స్త్రీ చేతనైనా బలంగా మోసగించబడ్డా డేమో! అదీకాకపోతే సతీమణికి సదా విధేయుడేమో!

'అన్నట్లు ఇంతకీ ఇతనికి పెళ్ల యిందా? అయిం దనుకోవడంలో కంటే కాలే దనుకోవడంలోనే మనస్సుకి శాంతిగా అనిపిస్తూంది, ఎందుకో! అయినా అయిందో లేదో, తెలుసుకోవాలి. ఎలాగ? అతన్నే అడిగితే? ఏమని? "ఏమండీ,గోపాలంగారూ, మీకు పెళ్లి అయిందా" అనా? ఛ.. ఛ... మరి ఏమిటి చెయ్యడం? ఓ రోజున అయిదు కొడుతూంటేనే కుర్చీలోంచి లేచిన గోపాలాన్ని చూసి నవ్వుతూ, "ఏమండీ! అంత ఠంచన్‌గా అయిదు కాగానే వెళ్లిపోతూ ఉంటారు. ఆలస్యం అయితే ఇంటిదగ్గర అర్ధాంగిగారు ఆగ్ర హిస్తారా?" అంది. అందుకు గోపాలం చిన్నగా నవ్వి ఊరుకున్నాడేకాని, సమాధానం ఏం చెప్పలేదు.' ఆ నవ్వు ద్వారా అతనికి పెళ్లి అయిందో, లేదో అర్థం కాలేదు సరళకి.

ఆ సంగతి తెలుసుకుంటేనే కాని, సరళకి స్థిమితం ఉండేలాగ కనిపించ లేదు. అందుకే ఆ మరునాడు అరగంట ముందుగానే ఆఫీసుకి వచ్చింది. లిఫ్ట్‌లో పై అంతస్తులోకి పోబోతూన్న వాసుని యథాలాపంగా అడిగినట్లు అడిగింది— "అవునూ. . . ఇంతకీ గోపాలంగారికి పెళ్లయిందా?" అని.

"భలేవారే! పెళ్లా? ఇద్దరు పిల్లలు కూడానూ" అంటూ లిఫ్ట్‌లోకి ఎక్కేశాడు వాసు.

సరళ తన సీటులోకి వచ్చి కూచుని ఆలోచించసాగింది. 'గోపాలానికి పెళ్ల యిందా? అతని భార్య ఎలా ఉంటుందో! అతనికి ఉన్న గర్వాన్నిబట్టి చూస్తే ఆమె అందంగానే ఉండ ఉండాలి. నా కంటేనా?' సరళ గర్వంగా తనలో తను నవ్వుకుంది. 'ఏమైనా ఆమె నో మాటు చూడాలి. అవును. ఏదో ఒక వంక బెట్టుకొని వాళ్ల ఇంటికి వెళ్లి చూడాలి!'

"గోపాలంగారు ఉన్నారాండీ?" అంటూ పోస్టుమన్ ఆమెని పలకరించ డంతో సరళ తన ఆలోచనలోంచి బయటపడింది.

"ఇంకా రాలేదు. వచ్చే వేళయింది. ఏం?"

"ఆయనకి మనియార్డర్ ఉంది."

"ఎక్కడినుంచి? ఏది?" అంటూ కుతూహలంగా తీసుకొని కూపన్‌లోకి చూసింది. "ఫలానా సంచికలో మీరు వ్రాసిన కథకు ప్రతిఫలం, ఏభై రూపాయలు!"

'వాట్! ఈ గోపాలం కథకుడా?'

ఆ రోజల్లా సరళ గోపాలాన్ని ఆశ్చర్యంతో పరిశీలిస్తూనే ఉంది. అతను మామూలుగా వంచిన తల ఎత్తకుండా తన పని తను చేసు కుంటూనే ఉన్నాడు. ఆఖరికి ఉండబట్ట లేక అడిగేసింది—"ఏమండీ, గోపాలం గారూ, చెప్పారే కాదు. . . మీరు కథల్కూ వ్రాస్తారా?" అని.

అతను ముక్తసరిగా నవ్వి, "ఆఁ ఏదో...అప్పుడప్పుడు" అన్నాడు.

అతని ముభావం చూస్తే సరళ కీ మాటు చిరాకే వేసింది. "అలా చెప్పండి . . . అప్పుడప్పుడు వ్రాస్తారు కనకే తరుచు మీ పే రెప్పుడూ పత్రికల్లో చూసిన జ్ఞాపకం లేదు" అంది హేళనగా.

గోపాలం మాట్లాడలేదు.

"మీ కథలు పడిన పత్రికలు ఏమైనా ఉంటే ఇస్తారా? చదివి ఇస్తాను" అంది సరళ కొంటెగా అతనికేసి చూస్తూ.

"అలాగే. . . తీరిగ్గా వెతికి ఇస్తాను" అన్నాడు గోపాలం.

"ఓహో! వెతకాలా? వెతికితే కాని కనిపించనంతటి కొద్దిపాటి రచన లన్న మాట! పోనీలెండి, పాపం! నా కోసం శ్రమపడి వెతక్కండి" అంది సరళ, నోట్లో నాలికని గుండ్రంగా రెండు బుగ్గల్నీ ఉబికించేలా తిప్పుతూ.

ఇంకో రోజున ఉన్నట్టుండి మొదలుపెట్టింది సరళ — "అబ్బబ్బ! ఈ పత్రికలతోటే, కథలతోటే విసిగి పోతున్నాం అండీ. ఒక్క కథా పట్టుగా ఉండదు. ప్రతిదీ ఎక్కడో చదివినట్లు ఒకే మూసలో పోసినట్లుంటుంది. సీరియస్‌గా ఉండవలసిన కథ వరపు చెత్తగా నవ్వు వస్తూ ఉంటుంది. నవ్వు రావలసిన కథలన్నీ ఏడుస్తూ ఉంటాయి. మరి ప్రతివాడూ కథ వ్రాయడమే! ఈ ఊరిమట్టుకి ఈ ఊళ్లో పదిహేనుగురు కథకులు ఉన్నారట! మా వీథిలోనే ఉన్నారట అందులో ముగ్గురు. ఖర్మ" అంటూ.

గోపాలం ముఖంలో సరళ ఆశించిన మార్పులేం కనిపించలేదు. 'ఇతనికి తన మాటల్లోని వ్యంగ్యం అర్థం కాలేదా? ఈమాత్రం వేళాకోళం చేసేటప్పటికి, బిక్కమొహం వేసి, ఏం సమాధానం చెప్పాలో అర్థంకాక, హేమా హేమీల్లాంటి యువకులంతా కుదే లయిపోయేవారు. ఇలాగే కదూ, ఈ మధ్యన నెల కో యువకుడు చొప్పున, తను ఏడిపించే ఏడిపింపుకి ఆగలేక బేజారెత్తిపోయి ఆ సీట్ లోంచి మాటా

పోలాప్రగడ రాజ్యలక్ష్మి

హాటే మార్పించేసుకున్నారు. వాళ్లందరి కంటే ఘనుడా ఏమిటి ఈ గోపాలం? ఏమైనా సరే, ఇతన్ని వదలకూడదు. ఇతని బింకం ఏమిటో, గర్వం ఏమిటో అంతా తేల్చెయ్యాలి. అనలో మాటు వీళ్ల ఇంటికి వెళ్లివస్తే ఇతని అసలు రంగేదో తేలిపోతుంది. ఏదో వంక పెట్టుకొని వెళ్లాలి.'

"ఏమండీ, గోపాలంగారూ! మీ ఇల్లిక్కడికి చాలా దూరమా?"

"అవునండీ."

"ఆహా... మీ ఇంటికో మాటు వద్దాం అనుకుంటున్నాను లెండి."

"అలాగే...వీలు చూసుకుని ఓ రోజున నేనే తీసుకువెళతా" అన్నాడు గోపాలం.

ఎన్నాళ్లు జరుగుతున్నా ఆ వీలైన రోజు ఏదో రావడం లేదు. ఓ రోజున కదిపితే, "ఇప్పుడు ఇంటినిండా బంధువులతో బిజీగా ఉన్నాం" అన్నాడు. ఇంకో రోజున అడిగితే, "సారీ! ఈ వేళ మాకో ఎంగేజిమెంట్ ఉంది" అన్నాడు. నాలుగు రోజులు పోయాక, "ఏమండీ!" అంటే, "పద్దురుగాని. నే చెపుతాగా" అన్నాడు.

'పిరికిగొడ్డు— బెదుర్తున్నాడు ఇంటికి వస్తానంటే. ఏదో ఇబ్బంది ఉందన్న మాట! ఇంతటితో ఇతన్ని వదలకూడదు. ఏమైనాసరే, ఇంటికి వెళ్లి ఆ ఇబ్బంది ఏదో తెలుసుకోవాలి. ఏమై ఉంటుంది? ఎందుకింత భయపడిపోతున్నాడు? "రానుమొర్రో" అన్నా వినిపించుకోకుండా, "మా ఇంటికి టికి రావా" అంటూ ప్రతి ఆదివారం ఆహ్వానించేవాడు వాసు. అలాంటిది వా అంటట నేను వస్తానంటే ఈ గోపాలం ఇలా సంకోచిస్తాడేమిటి? దీని కేదో బలమైన కారణం ఉండి ఉంటుంది. ఏమై ఉంటుంది?' ఇలా తర్కించుకుంటూన్న సరళకి, ఆ కారణం ఏదో ఇట్టే అర్థం అయిపోయింది, ఆ రోజు వచ్చిన వారపత్రికలో గోపాలం వ్రాసిన కథ చదివేసరికి.

ఆ కథలో మూర్ఖురాలైన భార్య, సంస్కారవంతుడైన భర్త. రచయితగా తన కళామయ జీవితాన్నతడు అందంగా మలుచుకోవాలని చూస్తూంటే, కళాహృదయమే లేని ఆ భార్య, అనుక్షణం అతణ్ణి నిరుత్సాహపరిచి అతని బ్రతుకు వాకచవటి వేలగా మారుస్తూ ఉంటుంది. దానితో ఉన్నతంగా ఎదగవలసిన ఆ సంస్కారి నిరాశగా, మౌనంగా, ఏదో తప్పదన్నట్లు బతుకుతూ ఉంటాడు. నిత్యమూ ఆ భార్యకీ, భర్తకీ జరిగే సంఘర్షణే ఆ కథ ఇతివృత్తం.

'చాలా పట్టుగా హృదయాన్ని కదిలించేలా ఉంది. ఎంతో స్వాభావికంగా ఉన్న అలాంటి కథ వ్రాయాలంటే కష్టం. ఒకవేళ వ్రాసినా, స్వానుభవం వల్ల వ్రాయవలసిందేకాని కేవలం ఊహించి వ్రాయడం అసంభవం. అందువల్ల ఈ కథ గోపాలం స్వంత జీవితానికి సంబంధించిందే అయి ఉండాలి. ఆ అందుకు సందేహం లేదు. ఈ కథలో నాయికే అతని భార్య. ఇంటి దగ్గర అలాంటి మూర్ఖురాలైన భార్య ఉండడం వల్లే అతను ఎవరినీ ఇంటికి రమ్మని ఆహ్వానించడం లేదు. ఒకవేళ ఏవాలాంటిదో తనంతట తాను వస్తానన్నా, ఏదో కారణం చెప్పి తప్పిస్తున్నాడు. ఆమె మూర్ఖురాలే కాదు, అనాకారి కూడా అయి ఉంటుంది. అందుకే అతను అంత నిరాశగా, నిస్పృహగా మౌనంగా...'

టైప్‌మిషన్ కీరాడ్‌మీద వేళ్లు ఉంచి అలా ఆలోచిస్తూ కూర్చున్న సరళ, అప్పుడే గదిలోకి ప్రవేశిస్తూన్న గోపాలం వాలకం చూసి చకితురాలైంది.

మొహం అంతా నీరసంగా డొక్కుపోయి ఉంది. కళ్లు లోపలకు పోయాయి. బట్టలు నలిగిపోయి ఉన్నాయి. జుట్టు కూడా దువ్వుకున్నట్లు లేదు. మనిషి అంతా పాపం, ఏదో విరక్తిగా ఉన్నాడు. ఇట్లో ఆ మహాతల్లి ఏం మనోవేదన కలిగించిందో! గోపాలాన్ని చూస్తే సరళకి జాలేసింది.

"ఏమండీ. . . ఈ వేళ అలా ఉన్నారేం?" అంది.

గోపాలం నీరసంగా నవ్వి, "అబ్బే. . . ఎలా ఉన్నాను? మామూలుగానే ఉన్నానే!" అన్నాడు.

"అదేమిటండీ! ఆ బట్టలూ మొహం అదీ చూస్తూంటే మీరు బాగా బడలిక చెందినట్లున్నారు."

"ఓ. . . అదా?. . . రాత్రి సెకండ్ షో సినిమాకి వెళ్లడంవల్ల పొద్దుపోయేదాకా మెలుకువగా ఉన్నాను. పైగా, పొద్దుట నిద్ర లేచేటప్పటికే తొమ్మిదీ తొమ్మిదిన్నర అయింది. ఇంక బట్టలూ అవీ మార్చుకోడానికి టైములేక..."

'ఎంత కథ అల్లాడూ!'

"ఊఁ.. సినిమాకి ఒక్కరే వెళ్లారా, లేక మీ భార్యతోకూడా కలిసి...?"

"మీకు పెద్ద సందేహమేవచ్చిందే!" అంటూ నవ్వుతూ మాట మార్చేశాడే కాని, ఆమెతో కలిసి వెళ్లాను, వెళ్లలేదు అని ఏదీ తేల్చలేదు గోపాలం.

సరళ తనలో తను నవ్వుకొంది. 'అయ్యో! పిచ్చివాడా! నువ్వు చెప్పకపోతే నాకు అర్థం కాదు అనుకున్నావా? ఆడవాళ్లు, అందులో నా లాంటి ఆడవాళ్లు ఇట్టే కనిపెట్టేస్తారు. నువ్వు ఎంత గడుసువాడివైనా మా దగ్గరినుంచి నిజాన్ని దాచలేవు. మీ రచయితలు ఎలా వ్రాస్తూంటారో మాకు తెలియదూ? వీలైనప్పుడు చుట్టుపక్కలవాళ్ల అనుభవాల్నీ వీల్లేనప్పుడు తమ అనుభవాల్నీ రచనల్లోకి ఎక్కిస్తూ ఉంటారు. కేవలం ఊహించి వ్రాయడం అంటే, అందులో అతి సహజంగా ఉండేలాగ వ్రాయడం అంటే మాటలు కాదు. . .' ఆలోచనలతో ఆ రోజున టైపే సాగలేదు సరళకి. ఆ రోజున టైప్ చెయ్యవలసిన కాగితాలన్నీ ఆమట్టువే ఉండిపోయాయి. చేసిన ఒకటి, రెండు కాగితాలలోనూ చాలా తప్పులు వచ్చాయి. మెదడంతా గోపాలం, అతని భార్య తాలూకు ఆలోచనలతో గజిబిజిగా నిండిపోయింది.

ఆ సాయంత్రం ఇంటికి వెళ్లబోతూ, "రేపు ఆదివారం మీ ఇంటికి వద్దాం అనుకుంటున్నానండీ. . . ఆంజనేయస్వామి గుడి పక్క సందులో మొదటి ఇల్లటగా మీదీ? వాసు చెప్పాడు" అంది సరళ.

తన మామూలు ధోరణిలో, "పద్దురుగానిలెండి. నే చెపుతాగా?" అన్నాడు గోపాలం.

సరళ అతని మాటకంత ప్రాధాన్యం ఇవ్వలేదు.

ఆదివారం సాయంత్రం నాలుగయ్యే సరికల్లా అద్దం ముందు అరగంట ముస్తాబైంది. కనుబొమ్మలు నల్లగా దిద్దుకొంది. పెదిమలమీద మరింత ఎర్రదనం అద్దుకొంది. అదికా దిది కాదని అరడజను చీరలని మార్చి, చివరికి ఓ చీరని ఏరుకుని కట్టుకుంది. చెవులకి రింగులు పెట్టింది. రెండు జడలూ వేసుకొని, ఓ జడలో ఒకే ఒక గులాబీపువ్వు తురుముకొని, ఓ జడ ముందుకీ, ఇంకోజడ వెనక్కీ వేసుకొని వానిటీ బాగ్ తీసుకొని విలాసంగా బయలుదేరింది.

గేటు చప్పుడు కాకుండా తీసి, లోపలికి అడుగు పెడుతూనే, తీర్చిదిద్దినట్లున్న క్రోటన్స్.గులాబీ వరసల్నీ, అందమైన చిన్న గార్డెన్‌నీ చూసి ఆశ్చర్యపోయింది. వెంటనే 'పాపం! ఇవన్నీ గోపాలం వేసి ఉంటాడు. భార్య అందంగా లేకపోయినా ఉద్యానవనమైనా అందంగా ఉంటే. . . అవును. . . ఏం చేస్తాడు? ఇదో కాలక్షేపం' అనుకొంది.

ఎదురుగుండా చక్కని డిజైన్లు కుట్టిన డోర్ కర్టెన్. దానికి ఇటూ అటూ ఉన్న కిటికీలకి సగందాకా గులాబీ రంగు పలచని కర్టెన్లు! అందంగా పసుపు రాసి బొట్లు పెట్టిన గడప! ఈ అలంకరణలు చూస్తే గోపాలం భార్య మరీ అంత మూర్ఖురాలు కాదేమో అనిపించింది సరళకి. మూర్ఖురాలు కాకపోతే అనాకారి కావచ్చుగా? ఏమైనా కొంచెం వేగం తగ్గింది. నెమ్మదిగా అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ వస్తూంది.

గుమ్మం మెట్లు ఎక్కుతూండగా లోపలనుంచి పకపకా నవ్వులు వినిపించాయి. ఒకటి గోపాలం గొంతుకే. రెండోది? అంత శ్రావ్యమైన కంఠమూ భార్యది! అరుగుమీద కాలేసి కుతూహలం ఆగక కిటికీ కర్టెన్‌పైనుంచి లోపలికి తొంగిచూసింది సరళ.

విద్యుద్ఘాతం తగిలినట్లాగిపోయింది.

ఎంత అందంగా ఉంది గోపాలంభార్య!

చపుక్మని ఏదో కాంతి మెరిసినట్లే ఉందికాని, ఆమె అందరి ఆడవాళ్లలాగా సామాన్యంగా లేదు. గోపాలం పక్క ఇంకో కుర్చీలో కూర్చుని కుర్రాడి చేతికి బంతి ఇస్తూ నవ్వుతూన్న ఆమె ముఖంలో ఆ వెలుగేమిటి?

సరళ తల గిర్రున తిరిగినట్లయింది.

అంచనాలు తారుమారై ఇంక అక్కడ ఒక్క క్షణం ఉండలేకపోయింది. ఇంతలో గోపాలం కొడుకు రెండేళ్లవాడు విసిరిన బంతి కర్టెన్‌ని తోసుకుని వచ్చి తన చీరని మరక చేసి వెళ్లి గార్డెన్‌లో పడింది. సరళ కంగారుగా వెనక్కి బయలుదేరింది. ఆమె ఇంకా గేటు దగ్గిరికి వెళ్లలేదు. కొడుకు విసిరిన బంతికోసం ఇవతలికి వచ్చిన గోపాలం, "ఎవరూ?. . . సరళా? వచ్చి లోపలికి రాకుండా వెళ్లిపోతున్నారేం?" అన్నాడు. వెనక్కి తిరిగి చూడకుండా తడబడుతూ సరళ గేటు సమీపించింది. ఇంతలో "సరళ ఎవరూ" అంటూ గోపాలం భార్యకూడా కర్టెన్ తప్పించుకొని ఇవతలికి వచ్చింది.

వెనకాల తనని గోపాలం, గోపాలం భార్య పరిశీలనగా చూస్తున్నారన్న భావంతో, కంగారు మరింత ఎక్కువై, గబగబా వచ్చేస్తూ, పాపం, తన వెనకాల పరుచుకొన్న నిశ్శబ్దంలో అనవసరంగా అవహేళనాపూర్వకమైన నవ్వుల్ని ఊహించుకుంటూ, ఎదురుదెబ్బ తగిలి ముందుకి తూలిపడిపోబోయింది, లోకంలో తనకి తెలియని నిజాలు చాలా ఉన్నాయని మొదటిసారిగా తెలుసుకొన్న సరళ! ★